

imod mindre Parceller, fra hvilke Udstyknings har fundet Sted, kunde der være Spørgsmaal om at stævne alle saadanne mindre Parcellers Ejere, men det vilde være saa byrdefuldt og kunde efter Omstændighederne blive saa vanskeligt, at man har ment at maatte vige tilbage derfor og er gaaet ud fra, at naar Ejeren af en af disse Parceller fik en Indstævning, vilde det i Forbindelse med alt det andet, der skal foretages med Hensyn til Indstævning, være tilstrækkeligt til at sikre sig, at Stævningen kom til alle deri interesseredes Kundskab, idet man tænker sig, at den Parcellist, som faar Underretning om Sagen derigennem, at han bliver stævnet, vil meddele det til de andre vedkommende, og at Sagen saaledes paa den Maade vil blive bekendt.

Dernæst skal jeg tillade mig at henvende Opmærksomheden paa § 3 e, som ogsaa er et nyt Litra, der er indsat af Folketinget, og som gaar ud paa, at hvis nogen, som særlig skulde indstævnes, har en fast Fuldmægtig ifølge en Fuldmagt, der er tinglæst ved den behæftede Ejendoms Værneting, skulde tillige denne Fuldmægtig indstævnes. Saaledes som det er redigeret, er det ganske klart, at Meningen er den, at saavel Ejeren som Fuldmægtigen skal indstævnes, hvis Ejeren er her i Landet. Dertil er intet at sige, det kan være rimeligt nok, at naar Ejeren har en fast Fuldmægtig, som administrerer Ejendommen for ham, og lader dette kundgøre for alle og enhver gennem Tinglæsning, skal ogsaa denne Mand stævnes, i alt Fald have Forslagsstillerne ikke haft noget derimod. Men Redaktionen deraf har forekommet os at være mindre heldig, thi saadan Fuldmagt skal ikke være tinglæst ved den behæftede Ejendoms Værneting, men ved den herskende Ejendoms Værneting. Det er den herskende Ejendoms Ejer, som man skal stævne, følgelig skal man ogsaa undersøge den herskende Ejendoms Folio, og det er paa dette, at Tinglæsningen maa have fundet Sted. Det er dernæst ikke tilstrækkeligt at sige, at den skal være tinglæst ved Ejendommens Værneting, der maa staa, at den skal være noteret paa Ejendommens Folio. Hvis man ikke vedtager dette, men bliver staaende ved Affattelsen, som den her foreligger, vilde det medføre, at man altid under enhver Mortifikations-sag skulde undersøge Personregistret i vedkommende Jurisdiktion for at se, om der var tinglæst nogen fast Fuldmagt for en Mand til at styre en vis Landejendom i denne Jurisdiktion. Det er vort Ændringsforslag

under Nr. 3, som staar i Forbindelse med Nr. 2; idet det var nødvendigt at indskrænke Bestemmelsen i Litra e til at angaa de Tilfælde, som omhandles i § 3 a og b, hvorimod man ikke kunde tage c og d med i dette Forhold.

Dernæst skal jeg bemærke, at vi have ombyttet Ændringsforslag Nr. 4 med et andet senere stillet Ændringsforslag. Jeg omtaler altsaa ikke det første Ændringsforslag, som maa anses ikke for at være taget tilbage, men for slet ikke at være stillet. Vort Ændringsforslag til § 4 gaar kun ud paa at rette en mindre tydelig Redaktion, hvorpaa den ærede Minister havde gjort opmærksom ved Behandlingen i Folketinget, og jeg tror, at det er lykkedes os at finde en tilfredsstillende Redaktion: — Ændringsforslag under Nr. 5 er rent redaktionelt, det gaar kun ud paa at ombytte Ordene „er en Landejendom“ med Ordene „ligger i en Landjurisdiktion“, idet der paa Landet og i Landjurisdiktioner jo er andre Ejendomme end Landejendomme, og det overhovedet er meget vanskeligt at definere Begrebet „en Landejendom“. Meningen er, at der skal gælde særlige Regler om Indstævning, naar Mortifikation søges paa en Servitut, der hviler paa en Ejendom i en Landjurisdiktion, nemlig dette, at saa skal tillige Stævningen læses ved Kirkestævne, og det maa angaa Servitutter paa alle Ejendomme, der ligge i en Landjurisdiktion.

Ændringsforslag Nr. 6 til § 7 gaar ud paa at gøre det tydeligere endnu, end det ellers vilde være efter Lovforslaget, at Domstolene ex officio, altsaa uden Paa-stand derom, skulde undersøge, om alle Lovens Regler om Indstævningen nøjagtigt ere fulgte, og dersom disse Regler ikke nøjagtigt ere fulgte, vil Realitetsdom ikke kunne gives. Det staar ganske vist eller ligger i § 7, 1ste Stykke, men vi have ment, at det vilde være heldigt at sige det aldeles tydeligt, og vort Ændringsforslag gaar derfor ud paa, at Begyndelsen af § 7 skulde affattes saaledes: „Naar Indstævning har fundet Sted overenstemmende med denne Lov“ osv., hvori der ligger en tydelig Opfordring til Domstolene til at undersøge, om Stævningen virkelig stemmer med Loven, om Lovens Betingelser for Indstævning overhovedet ere til Stede. Dette er saa meget vigtigere at gøre udtrykkelig opmærksom herpaa, som min Medforslagsstiller og jeg i Ændringsforslaget Nr. 7 foreslaa, at 3die Stykke af § 7 skal udgaa. Dette 3die Stykke af § 7 er indsat i Folketinget og